

..

település3i Ítéltábla Katonai Tanácsa

6.Kbf.11/2021/7. szám

A település3i Ítéltábla Katonai Tanácsa Budapesten, a 2021. június 30. napján megtartott tanácsülésen meghozta a következő

v é g z é s t:

A maradandó fogyatékoságot eredményező foglalkozás körében elkövetett gondatlan veszélyeztetés vétsége miatt terhelt1 vádlott ellen folyamatban lévő büntetőügyben a településli Törvényszék Katonai Tanácsa 2021. február 15. napján kihirdetett ügyszám1 számú ítéletét helybenhagyja.

I n d o k o l á s:

[1] A településli Törvényszék Katonai Tanácsa a 2021. február 15. napján tartott nyilvános, megismételt tárgyaláson kihirdetett ügyszám1 számú ítéletével terhelt1 vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 165. § (1) bekezdésébe ütköző, de a (2) bekezdés a) pontjának I. fordulata szerint minősülő foglalkozás körében elkövetett gondatlan veszélyeztetés vétségében. Ezért őt 150 napi tétel, napi tételenként 1.200,- forint, összesen 180.000,- forint pénzbüntetésre ítélte. A pénzbüntetés meg nem fizetése esetére rendelkezett annak szabadságvesztésre történő átváltoztatásáról. Kötelezte a vádlottat az eljárás során felmerült bűnügyi költség egy részének megfizetésére azzal, hogy a fennmaradó részt az állami viseli.

[2] A tárgyaláson az ügyész az ítéletet tudomásul vette, míg a vádlott és a védő felmentésért jelentettek be fellebbezést.

[3] A Győri Fellebbviteli Főügyészség a BF.72/2021/1-I. számú átiratában a vádlott és a védő felmentésre irányuló fellebbezését alaptalannak tartotta. A kialakult ítélezési gyakorlat alapján– példaként utalva a BH 2005.89. eseti döntésre - kifejtette, hogy az ítélet egységes egész. Ezért ha ítéletszerkesztési hibából adódóan a bíróság az indokolásnak tényálláson kívüli részében rögzít egyes tényeket, azokat a tényállás részének kell tekinteni. Erre figyelemmel álláspontja szerint az ítéleti tényállás [15] bekezdésében írt részét képezik az ítélet [115]-[116] bekezdéseiben írt ténymegállapítások akként, hogy

terhelt1 vádlott a tanú1 sértett által vezetett gépjármű balra történő kikerülő mozdulata miatt – a gépjármű oldalának történő nekiütődés vagy az elsodrás lehetőségének okán – magát veszélyben érezve, szolgálati fegyverét elővette és a menekülő gépjármű közeléből – a jármű bal oldalával egyvonalban álló helyzetből hátrafelé irányul mozgással elindulva -ellépve, a megelőző figyelmeztetések mellőzésével a gépjármű kerekeire célozva két lövést adott le. A fellebbviteli főügyészség mellőzendőnek tartotta a tényállásból a Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (Rtv.) 51. § (3) bekezdésére és az 55. §-ára történő hivatkozást, tekintettel arra, hogy a vádlott e rendelkezéseket nem szegte meg. Ezen túlmenően a fellebbvitel főügyészség akként foglalt állást, hogy az elsőfokú katonai tanács a bizonyítékértékelő kötelezettségének logikai hiba nélkül eleget tett, a megalapozott tényállásból helyes következtetést vont le a vádlott büntetőjogi felelősségére, a vádlott terhére rótt bűncselekmény jogi minősítésével is egyetértett. Az elsőfokú katonai tanács által rögzített jogi indokolás azonban érvelése szerint helyesbítésre szorul, mivel a löfegyverrel elkövetett veszélyeztetés akkor minősül szándékosan elkövetettnek, ha a löfegyver kezelésére vonatkozó szabályok szándékos megszegésén túlmenően az életet vagy testi épséget veszélyeztető lövés leadása is szándékosan történik. A vádlott a löfegyver kezelésére vonatkozó szabályokat kétségtelenül szándékosan szegte meg, és álláspontja szerint a lövés testi épséget veszélyeztető módon történő leadása és az eredmény bekövetkezése tekintetében gondatlanság terheli. Évelése szerint kétségtelen, hogy a vádlott ténylegesen a sértett gépjárművének a bal első kerekére kívánt lövést leadni, azonban gyakorlatlansága és a kellő körültekintés hiánya miatt célt tévesztett. Összességében úgy foglalt állást, hogy a vádlott nem mérte fel azt, hogy a saját képességeinek, gyakorlatának, valamint a helyszín körültekintő felmérése hiányának milyen következményei lehetnek, ekként a tőle elvárható figyelmet, körültekintést elmulasztotta, s ezzel okozati összefüggésben a sértettnek maradandó fogyatékoságot eredményező testi sérülést okozott. Azaz a vádlottat a lövés testi épséget veszélyeztető módon történő leadása és az eredmény bekövetkeztében a gondatlanság enyhébb formája, a negligencia terheli. Rámutatott arra, hogy ekörben az elsőfokú ítélet jogi indokolása ellentmondásos, mivel míg a [120] bekezdésben az elsőfokú katonai tanács a negligenciára hivatkozott, addig a [124] bekezdésében a gondatlanság másik formájának megvalósulása, vagyis a luxuria mellett foglalt állást. Mindezekre tekintettel érvelése szerint a súlyosító körülmények körül mellőzendő a vádlott nagyfokú könnyelműsége, ellenben további enyhítő körülményként értékelendő a gondatlanság enyhébb foka, azaz a negligencia. Egyebekben a kiszabott büntetéssel egyetértett és azt indítványozta, hogy a település3i Ítéltábla Katonai Tanácsa a fellebbezéseket a 2020. évi LVIII. törvény 211. § (2) bekezdése szerinti tanácsülésen bírálja el és a település1i Törvényszék Katonai Tanácsa ügyszám1 számú ítéletét a Be. 605. § (1) bekezdése alapján – a tényállás és a jogi indokolás átiratban írt korrekciója mellett – hagyja helyben.

[4] A védő előterjesztette fellebbezése írásbeli indokolását. Ebben kifejtett álláspontja szerint az elsőfokú katonai tanács a történeti tényállást lényegében helyesen állapította meg, azonban tévesen jutott arra a jogi következtetésre, hogy a vádlott gondatlansága a tárgyra leadott lövést illetően megállapítható. Kifogásolta, hogy az elsőfokú katonai tanács a történeti tényállást a vádlott, valamint járőrtársa, tanú7 r. őrmester vallomásaival szemben, azok „folyamatos változásuk okán” a sértetti gépjárműben helyet foglaló tanúk egybehangzó vallomásaira alapította. A vallomások értékelésével kapcsolatosan kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság a vádlott és a járőrtársa vonatkozásában úgy ítélte meg, hogy több alkalommal változtatták a vallomásukat, ezért csak abban a részben fogadta el a vádlotti védekezést, amennyiben azokat egyéb bizonyítékok is alátámasztották. Ezzel szemben álláspontja szerint amennyiben a vallomásuk egy részét más bizonyíték

alátámasztja, akkor nyilvánvalóan a vallomásuk többi részét sem lehet elvetni. Utalt arra, hogy míg tanú6 rendőr törzsszázlós mindvégig következetes vallomása szerint a kialakult helyzet valóban veszélyes volt, mivel a sértett a menekülés érdekében mindenre elszánt volt, addig a sértett és az érdekeltségi körébe tartozó tanúk nyilatkozata ebből a szempontból ellentmondásos és életszerűtlen. Az elsőfokú bíróság által is értékelt bizonyítékokat a védő - saját álláspontja szerint - részletesen elemezte és értékelte, majd ennek alapján vont le azt a következtetést, hogy a sértetti körben nyilatkozó tanúk vallomására történeti tényállást alapítani nem lehet. Érvelése szerint továbbá az elsőfokú katonai tanács szakmailag tévesen foglalt állást az ítélet [119] bekezdésében, amikor azt rögzítette, hogy a gyorsuló jármű kerekére a cél követésével lehet pontos lövést leadni. Álláspontja szerint ugyanis a vádlottnak a mozgásban lévő jármű sebességváltozásának ütemét is fel kellett volna mérnie, ami azonban ilyen rövid megtett út és ilyen rövid idő alatt nem lehetséges. Tévesnek tartotta az ítélet [116] bekezdésében rögzített azon megállapítást is, mely szerint nem kétséges, hogy a vádlott veszélyhelyzetbe került, a frontális elütés nem, de a gépjármű oldalának ütdés, elsodrás veszélye fennállt. A vádlott tehát valós, életét, testi épségét veszélyeztető helyzetben cselekedett. Ehhez képest rögzítette azt az álláspontját is, miszerint helyesek a korábbi másodfokú ítélet [20-21] bekezdésében foglalt megállapítások azzal kiegészítve, hogy a vádlott nem csak hogy veszélyhelyzetben volt, de ennek tudatában is volt. Ebből következően érvelése szerint a veszélyhelyzet objektív fennállásán nem hagyható figyelmen kívül a gondatlanság esetleges megállapíthatóságánál. Kifejtette, hogy a sértett megelőző cselekvőségéből, majd a menekülés nyilvánvalóan elszánt folytatásának szándékából kiindulva e veszélyhelyzet érzete nem szűnhetett meg a gépjármű teljes távozásáig, hiszen nem tudhatta a vádlott, hogy kik és hányan ülnek a sötétített üveg mögött, milyen okból nem kívánják magukat alávetni a jogszerű intézkedésnek, tehát milyen magatartás várható a sértett részéről. A vádlott kötelességének megfelelő szándéka a sértett megállítása volt, mindezek tudatában kellett másodpercek alatt cselekednie. Érvelése szerint azonban ilyen helyzetben nem várható el az ítéletben írtak teljes körű, másod/tizedmásodpercek alatti higgadt mérlegelése. Ennek alapján a veszélyhelyzet előidézése a szakszerűtlenségnek volt köszönhető, amely a fegyverszakértői véleményre tekintettel lövési hiba következménye volt, amelyre, mint szabályszegésre a vádlott bűnössége még gondatlanság formájában sem terjedt ki. Egy esetleges kiképzési hiányosság ugyanis nem alapozhatja meg a gondatlanság megállapítását, valamint a jogilag elvárható gondosság mértéke nem haladhat túl az ember természetes képességein. Utalt arra is, hogy saját lökésségének, gyakorlatának felmérésében egyébként sem lehet senki gondatlan, saját képességeinek túl-, vagy alulbecsülése gondossággal nem hárítható el. Mindezek alapján a vádlott ellen irányuló jogtalan támadás okán és idején nem állapítható meg az, hogy a cselekménye lehetséges következményeit azért nem látta előre, mert a tőle elvárható figyelmet, vagy körültekintést elmulasztotta. Hangsúlyozta továbbá azt is, hogy a maradandó fogyatékoság bekövetkezését, mint minősítő körülményt nem lehet a vádlott terhére róni, tekintettel arra, hogy a sértett több alkalommal is úgy nyilatkozott, hogy egy műtétet követően javulna a helyzet, de a műtétet ő maga nem vállalta. Összességében a vádlott cselekményével nem szeghette meg az Rtv. 51. § (3) bekezdésében és az Rtv. 55. §-ában írtakat, hiszen löfegyverhasználatról nem beszélhetünk, viszont az e § szerinti tárgyra leadott lövésről igen. E körülményekre tekintettel azt indítványozta, hogy a település3i Ítéltábla Katonai Tanácsa az elsőfokú ítéletet a Be. 606. § (1) bekezdése alapján változtassa meg, és a vádlottat mentse fel az ellene emelt vád alól. Másodsorban – amennyiben a büntetőjogi felelősség megállapításra kerül – a minősítő körülmény mellőzése mellett a büntetés kiszabásának mellőzését kérte.

[5] A vádlott és a védő által bejelentett fellebbezés folytán a település3i Ítéltábla az elsőfokú ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt felülbírált. A felülbírálat a fellebbezések tartalmára figyelemmel a Be. 590. § (1) és (2) bekezdései alapján teljeskörű.

[6] A másodfokú bíróság a Be. 598. § (2) bekezdése és a 2020. évi LVIII. törvény 211. § (2) bekezdése alapján az ügyet tanácsulésen bírálta el.

[7] A vádlottnak és a védőnek a vádlott felmentésére irányuló fellebbezése nem alapos.

[8] A másodfokú katonai tanács előzményként az alábbiakat tartja szükségesnek rögzíteni.

[9] A Központi Nyomozó Főügyészség település7i Regionális Osztálya az ügyszám2 számú vádiratában 2018. október 8. napján emelt vádat terhelt1 vádlottal szemben a Btk. 165. § (1) és (3) bekezdés 1. tétele szerinti foglalkozás körében elkövetett szándékos veszélyeztetés büntette és a Btk. 164. § (1) és (3) bekezdésébe ütköző, de a (9) bekezdés a) pontja szerint minősülő gondatlanságból elkövetett súlyos testi sértés vétsége miatt.

[10] Az ügyész a vádat a végindítványában módosította, a tényállás változatlanul hagyása mellett terhelt1 vádlottat a Btk. 165. § (1) bekezdésébe ütköző, de a (3) bekezdés II. fordulója szerint minősülő és büntetendő maradandó fogyatékossgot okozó, foglalkozás körében elkövetett szándékos veszélyeztetés büntetével vádolta.

[11] A település1i Törvényszék Katonai Tanácsa a 2019. október 28. napján kihirdetett ügyszám3 számú ítéletében terhelt1 vádlottat az ellene foglalkozás körében elkövetett maradandó fogyatékossgot okozó szándékos veszélyeztetés büntette (Btk. 165. § (1) és (3) bekezdés) miatt emelt vád alól felmentette, egyidejűleg az eljárás során felmerült 805.190,- forint bñügyi költség állam általi viseléséről is rendelkezett.

[12] A fellebbezések folytán eljáró település3i Ítéltábla Katonai Tanácsa a 2020. május 20. napján kelt 6. Kbf.67/2019/15. számú ítéletében a település1i törvényszék Katonai Tanácsa 2019. október 28. napján kihirdetett ügyszám3 számú ítéletét megváltoztatta és a vádlottat bñösnek mondta ki a Btk. 165. § (1) bekezdésébe ütköző, de a (2) bekezdés a) pontja szerint minősülő maradandó fogyatékossgot okozó, foglalkozás körében elkövetett gondatlan veszélyeztetés vétségében. Ezért a vádlottat 200 napi tétel, napi tételenként 1.000,- forint pénzbñtetésre ítélte. Kötelezte továbbá a vádlottat az eljárás során felmerült 400.000,- forint bñügyi költség megfizetésére, míg a további 405.190,- forint bñügyi költség állam általi viseléséről is rendelkezett.

[13] A fellebbezések folytán harmadfokon eljáró Kúria a 2020. október 27. napján kelt ügyszám5 számú végzésével a település3i Ítéltábla Katonai Tanácsa 6. Kbf.67/2019/15. számú, valamint a településli Törvényszék Katonai Tanácsa ügyszám3 számú ítéletét hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot új eljárás lefolytatására utasította.

[14] Az ügyész a vádat a megismételt eljárásban ismét módosította és a tényállás változatlanul hagyása mellett terhelt1 vádlottat a Btk. 165. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés a) pontja szerint minősülő maradandó fogyatékossgát okozó, foglalkozás körében elkövetett gondatlan veszélyeztetés vétségével vádolta.

[15] Ezt követően a településli Törvényszék Katonai tanácsa 2021. február 15. napján hirdette ki az [1] bekezdésben írt, a jelen felülbírálattal érintett ítéletét.

[16] A másodfokú katonai tanács a felülbírálat során megállapította, hogy az elsőfokú katonai tanács a tárgyalása során a Be. tizennyolcadik részében írt, a megismételt eljárásra vonatkozó eljárási szabályokat, ezen túlmenően a pergazdaságossági szempontokat is maradéktalanul betartotta. A Be. 633. § (3) bekezdésében írtaknak megfelelően a tárgyalás megkezdése után a tanács elnöke ismertette a harmadfokú bíróság hatályon kívül helyező határozatának, az elsőfokú bíróság, illetve a másodfokú bíróság hatályon kívül helyezett határozatának, valamint a vádiratnak a lényegét. A tárgyaláson a vádlottal, a tanúkkal, valamint a tárgyaláson kihallgatott szakértőkkel szemben törvényes figyelmeztetéseket alkalmazott, az egyéb bizonyítékokat is szabályszerűen tette a bizonyítási eljárás anyagává. A jogosultak egyebekben abszolút hatályon kívül helyezést eredményező eljárási szabálysértésre nem hivatkoztak.

[17] Az elsőfokú katonai tanács a tényállást mérlegelési jogkörében állapította meg. Ennek során a szükséges bizonyítási eljárást lefolytatta, a bizonyítékokat értékelte és indokolási kötelezettségének is gondosan eleget tett.

[18] Az elsőfokú katonai tanács a megismételt eljárásában mindösszesen egy tárgyalási napon teljes körű bizonyítást folytatott le. Elsőként kihallgatta a vádlottat, aki – részleteiben többször változtatott vallomásában mind a nyomozás, mind a bírósági tárgyalás során a sértett gépjárművének észlelése, illetve üldözése körülményeivel kapcsolatban a vádirattal egyezően tett vallomást, de mindvégig tagadta a terhére rótt bűncselekmény elkövetését. Védekezése szerint az általuk követett gépjárműnek az útzárat képező rendőrautóba történt becsapódását követően intézkedés céljából a típus2 bal első ajtaja felé indult, de annak tolatását, majd a rendőrautó balra történő kikerülését követően veszélyhelyzetben érezte magát, és hátralépve a menekülő autó bal első kerekére kívánt lövést leadni, azonban céltévesztés miatt ment a lövedék az utastérbe.

[19] Az elsőfokú katonai tanács a vádlott védekezésének ellenőrzése érdekében tanúként hallgatta ki tanú1 sértettet és az általa vezetett autóban tartózkodó utasokat (tanú2ot, tanú3t, tanú4-et1). Tanúként hallgatta ki a vádlottnak az üldözésben részt vett rendőr kollégáit, előjáróit, így tanú10 rendőr főtörzssászlóst, tanú5 rendőr zászlóst, tanú6 rendőr törzssászlós, tanú7 rendőr őrmestert, tanú8 rendőr alezredest, tanú9 címzetes rendőr alezredest, tanú12 rendőr alezredest. A sérülés jellegére vonatkozóan kihallgatta az eljárás során kirendelt szakértő2 és szakértő3 igazságügyi orvosszakértőket, valamint kihallgatta szakértő1 igazságügyi fegyverszakértőt is. Az igazságügyi szakértői véleményeken túl ismertette az összes rendelkezésre álló releváns okirati bizonyítékot.

[20] Az elsőfokú katonai tanács a bizonyítékokat egyenként és összességében értékelve, mérlegelési jogkörében állapította meg az ítéleti tényállást és azt az ítélet [10] – [17] bekezdéséig rögzítette. A bizonyítékok mérlegelése során logikai hibát nem vétett. Bizonyítékértékelő tevékenységéről az ítélet [18] bekezdésétől a [95] bekezdéséig kellő alaposággal adott számot.

[21] A település3i Ítéltábla Katonai tanácsa osztotta a Győri Fellebbviteli Főügyészség álláspontját, miszerint az elsőfokú katonai tanács által rögzített tényállás részben megalapozatlan a Be.592. § (2) bekezdés a) és c) pontjai alapján, mert hiányos, illetve részben ellentétes a bíróság által lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok tartalmával. Ennek alapján mellőzni szükséges a tényállás [17] bekezdéséből a rendőrségről szóló 1994. évi törvény (a továbbiakban Rtv.) 51. § (3) bekezdésére és az 55. §-ára történő hivatkozást, mert az abban foglalt rendelkezéseket a vádlott nem szegte meg.

[22] A másodfokú katonai tanács - szem előtt tartva a BH 2005.89. számú eseti döntésben is rögzített következetes ítélezési gyakorlatot, miszerint amennyiben ítéletszerkesztési hibából adódóan a bíróság az indokolásnak tényálláson kívüli részében rögzít egyes tényeket, akkor azokat is a tényállás részének kell tekinteni - megállapította, hogy az ítéleti tényállás [15] bekezdésében írt részét képezik az ítélet [115]-[116] bekezdéseiben írt ténymegállapítások akként, hogy ekkor terhelt1 vádlott a tanú1 sértett által vezetett gépjármű balra történő kikerülő mozdulata miatt – a gépjármű oldalának történő nekiütődés vagy az elsodródás lehetőségének okán – magát veszélyben érezve, szolgálati fegyverét elővette és a menekülő gépjármű közeléből – a jármű bal oldalával egyvonalban álló helyzetből hátrafelé irányuló mozgással elindulva – ellépve, a megelőző figyelmeztetések mellőzésével a gépjármű kerekeire célozva két lövést adott le.

[23] Az elsőfokú katonai tanács által megállapított és a másodfokú katonai tanács által kiegészített, illetve helyesbített tényállás már megalapozott, mindenben mentes a Be. 592. § (1) és (2) bekezdésében írt hiányosságoktól, ezért azt a település3i Ítéltábla Katonai Tanácsa a felülbírálata alapjául elfogadta, mert hiánytalanul tartalmazza azokat a tényeket, amelyek a cselekmény tényállásszerűségének megállapításához és helyes jogi minősítéséhez nélkülözhetetlenek.

[24] A Be. 591. § (1) bekezdésében foglaltak alapján a másodfokú bíróság a határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapítja, kivéve, ha az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan, illetve a fellebbezésben új tényt állítottak vagy új bizonyítékra hivatkoztak és ennek alapján a másodfokú bíróság bizonyítási eljárást folytat le. A részbeni megalapozatlanságot a másodfokú bíróság kiküszöbölte, ugyanakkor a védő és a vádlott a fellebbezésében új tényre, új bizonyítékra nem hivatkozott, így a bizonyítékok újraértékelésére, az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás felülmérlegelésére és ezen keresztül a vádlott felmentésére irányuló fellebbezés eredményre nem vezethetett.

[25] Az irányadó tényállás alapján az elsőfokú katonai tanács okszerűen vont le következtetést a vádlott bűnösségére és helyesen minősítette a vádlott cselekményét a Btk. 165. § (1) bekezdésébe ütköző, de a (2) bekezdés a) pontjának I. fordulata szerint minősülő foglalkozás körében elkövetett gondatlan veszélyeztetés vétségének.

[26] A másodfokú katonai tanács álláspontja szerint az elsőfokú katonai tanács ítéletének [105] bekezdéséből - a jogi indokolásból - az előzőekben írtaknak megfelelően mellőzni kell az Rtv. 51. § (3) bekezdésére utalást, míg a [109] bekezdéséből az Rtv. 55. §-ára történő utalást, figyelemmel a tényállás ezirányú korrekciójára.

[27] Ezen túlmenően azonban a fellebbviteli katonai tanács – a Győri Fellebbviteli Főügyészséggel egyezően - észlelte, hogy az elsőfokú katonai tanács ítéletének jogi indokolási részének [120] és [124] bekezdésében egymásnak ellentmondó megállapításokat tett, melyet tisztázni szükséges.

[28] A löfegyverrel elkövetett veszélyeztetés akkor minősül szándékosan elkövetettnek, ha a löfegyver kezelésére vonatkozó szabályok szándékos megszegésén túlmenően az életet vagy testi épséget veszélyeztető lövés leadása is szándékosan történik.

[29] A rendelkezésre álló bizonyítékok tartalma, valamint az irányadó tényállásból kétségtelenül megállapítható, hogy a vádlott a löfegyver használatára vonatkozó szabályokat szándékosan szegte meg.

[30] Az ítélet [118] bekezdésében tényként rögzítette az elsőfokú katonai tanács, hogy az Rtv.-ből, valamint a szolgálati szabályzatból az általa hivatkozott rendelkezések alapján az állapítható meg, hogy a vádlott jogszerűen nem használhatta a szolgálati fegyverét olyan módon sem, hogy azzal a sértetti gépjármű kerekére lő. Megállapította tehát, hogy a vádlott a löfegyver kezelésére vonatkozó szabályokat szándékosan szegte meg. Ezzel szemben a lövés testi épséget veszélyeztető módon történő leadása és az eredmény

bekövetkezése tekintetében álláspontja szerint csupán a gondatlanság terheli. Ezt – alapvetően az igazságügyi fegyverszakértői vélemény megállapításai alapján - az elsőfokú katonai tanács az ítélet [119] bekezdésében rögzítette.

[31] A Btk. 8. §-a alapján gondatlanságból követi el a bűncselekményt, aki előre látja a cselekményének lehetséges következményeit, de könnyelműen bízik azok elmaradásában (luxuria), vagy cselekménye következményeit azért nem látja előre, mert a tőle elvárható figyelmet vagy körültekintést elmulasztja (negligencia).

[32] Az elsőfokú katonai tanács a [119] bekezdésben rögzítette azon, a rendelkezésre álló bizonyítékok – elsődlegesen az igazságügyi fegyverszakértői vélemény és tanú¹² alezredes tanúvallomásának - értékelése alapján tett megállapítását, hogy a vádlott ténylegesen a sértett gépjárművének a bal első kerekére kívánt lövést leadni, azonban gyakorlatlansága és a kellő körültekintés hiánya miatt célt tévesztett. Nem számolt azzal a körülménnyel, hogy eddig gyakorlata során csak álló célra lőtt és a mozgó célra történő lövés nagyobb összpontosítást kíván. A gyorsuló jármű kerekére a cél követésével lehet pontos lövést leadni. A vádlott nem mérte fel azt sem, hogy a út¹ utcának viszonylag jelentős lejtése van és a út² útról oda lekanyarodva is jelentős a szintkülönbség, amellyel a lövedék becsapódási magasságánál számolni kell. Összességében tehát a vádlott nem mérte fel azt, hogy a saját képességeinek, gyakorlatának, valamint a helyszín körültekintő felmérése hiányának milyen következményei lehetnek. Az elsőfokú tanács ennek alapján akként foglalt állást a [120] bekezdésben, hogy a vádlott gondatlansága folytán nem ismerte fel, hogy fegyverének használatára nem volt jogszabályi alapja. Ezen túlmenően cselekménye lehetséges következményeit sem látta előre, mert a tőle elvárható figyelmet, körültekintést elmulasztotta és ezzel okozati összefüggésben a sértettnek maradandó fogyatékoságot eredményező testi sértést okozott. Ugyanígy foglalt állást az elsőfokú bíróság az ítélet [131] bekezdésében is, tehát a gondatlanság enyhébb formájára hivatkozott.

[33] Ezzel ellentétben a [124] bekezdésben azt hangsúlyozta, hogy a terheltnek az eredmény viszonylatában fennálló gondatlan bűnösségét a tudatos gondatlanság (luxuria) alapján kell megítélni.

[34] A rendelkezésre álló bizonyítékok alapján a másodfokú katonai tanács a [120] bekezdésben rögzített jogi álláspontot értékelte helyesnek, mivel az állapítható meg - ahogyan azt az elsőfokú tanács a [119] bekezdésben egyértelműen rögzítette is -, hogy a vádlott nem mérte fel azt, hogy a saját képességeinek, gyakorlatának, valamint a helyszín körültekintő felmérése hiányának milyen következményei lehetnek. Tehát a tőle elvárható figyelmet, körültekintést elmulasztotta és ezzel okozati összefüggésben a sértettnek maradandó fogyatékoságot eredményező testi sérülést okozott. Ennek megfelelően terhelt¹t a lövés testi épséget veszélyeztető módon történő leadása és az eredmény bekövetkezésében a gondatlanság enyhébb formája, a negligencia terheli. Ebből következően a település³i Ítéltábla Katonai Tanácsa az ítélet jogi indokolásából a [124] és [125] bekezdést mellőzte. A cselekmény jogi minősítése kapcsán a másodfokú bíróság egyetértett a fellebbviteli főügyész²ség átiratának 2. oldalán kifejtettekkel.

[35] A védő fellebbezése írásbeli indokolásában másodlagosan előterjesztett, enyhítésre irányuló fellebbezése sem megalapozott.

[36] Az elsőfokú bíróság ítéletében jórészt helytállóan sorolta fel és súlyuknak megfelelően értékelte a büntetés kiszabása során figyelembe vehető enyhítő és súlyosító körülményeket. A jogi érvelés előzőek szerinti korrigálása okán azonban a súlyosító körülmények köréből ki kell rekeszteni a vádlott gondatlan cselekménye következményeiben való nagyfokú könnyelműségét (luxuria), és értelemszerűen enyhítő körülményként kell értékelni a gondatlanság enyhébb fokát, a negligenciát.

[37] Ezzel együtt megalapozottan foglalt állást az elsőfokú katonai tanács az általa feltárt és kellő súllyal értékelt enyhítő körülményekre figyelemmel, hogy a vádlottal szemben a büntetési célok a Btk. 33. § (1) bekezdés d) pontja és a (4) bekezdése alkalmazásával a Btk. 50. (1) és (3) bekezdésben írt pénzbüntetés kiszabásával elérhetők. A pénzbüntetés kiszabása a büntetési célok eléréséhez a másodfokú katonai tanács álláspontja szerint is szükséges, azok intézkedés alkalmazásával nem elérhetők. Az elsőfokú katonai tanács a pénzbüntetés napi tétel számát a vádlott terhére rótt cselekmény tárgyi súlyához, míg egy napi tétel összegét a vagyoni és jövedelmi viszonyaihoz megfelelően arányosította, annak enyhítése nem indokolt.

[38] Az elsőfokú katonai tanács ítéletének egyéb rendelkezései is törvényesek.

[39] Az előzőek alapján a település³i Ítéltábla Katonai Tanácsa a település¹i Törvényszék Katonai Tanácsának ügyszám¹ számú ítéletét – a hivatkozott helyesbítéseken túl helyes indokaira figyelemmel – a Be. 605. § (1) és (4) bekezdése alapján érdemben helybenhagyta.

Budapest, 2021. június 30.

Dr. Ruzsás Róbert hb. dandártábornok s.k.

a tanács elnöke

Dr. Belovai Henriette hb. százados s.k.

Dr. Szabó Krisztián hb. alezredes s.k.

előadó bíró

bíró

A települési Törvényszék Katonai Tanácsának ügyszám1 számú ítélete 2021. június 30. napján jogerős és végrehajtható.

Budapest, 2021. június 30.

Dr. Ruzsás Róbert hb. dandártábornok s.k.

a tanács elnöke

.